

Arrest

nr. 87 031 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat J. VANSPEYBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 januari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 15 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Osmanyurt (Dagestan) waar u ook woont. U bent getrouwd met I.(...) G.(...) (O.V. 5.072.063).

In 2007 leert u I.(...) G.(...) kennen; jullie volgen les op dezelfde school in Khassavyurt (Dagestan). I.(...) was met haar ouders (vader C.(...) G.(...), O.V. 5.072.063, moeder K.(...) K.(...), O.V. 5.072.063, en broer R.(...) G.(...), O.V. 5.072.063) reeds in 2001 naar België gekomen waar haar ouders asiel hadden aangevraagd, maar in 2007 was het gezin naar Dagestan teruggekeerd omdat hun grootvader ziek was. De redenen van de problemen waarvoor het gezin van uw vrouw asiel had gevraagd in België, kent u niet.

In 2009 wordt er een aanslag gepleegd in de buurt van de zesde politieafdeling van Khassavyurt. Aangezien u daar op dat moment in de buurt bent – u gaat daar naar school – wordt uw paspoort gecontroleerd door de politie. Als ze merken dat u van Tsjetsjeense afkomst bent, wordt u meegenomen naar het politiekantoor. Daar krijgt u een aantal vragen, maar u wordt correct behandeld. Na een half uur mag u gaan.

Daarna zal u bij gewone controles op straat soms nog door de politie gecontroleerd worden op uw identiteit. U ondervindt daarbij geen enkele keer problemen.

In 2010 gaat I.(...) met haar gezin terug naar België maar eind mei 2011 komt ze met haar moeder terug naar Dagestan omdat jullie op 12 juli 2011 officieel trouwen in Khassavyurt. Vanaf dat moment dient u bij de Belgische ambassade in Moskou een aanvraag tot gezinshereniging in. Begin september 2011 keert uw vrouw terug naar België. Als u in december 2011 een negatief antwoord krijgt op uw aanvraag tot gezinshereniging, gaat u haar toch achterna.

U verlaat Rusland eind december 2011. Uw vader brengt u naar Moskou. Daar neemt u de trein naar Brest (Wit-Rusland) waar u een andere trein naar Polen neemt. Bij uw aankomst in Polen begin januari 2012 dient u er een asielaanvraag in; u wacht echter niet op het resultaat maar reist onmiddellijk verder naar België waar u op 5 januari 2012 toekomt en op 15 februari 2012 een asielaanvraag indient.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, uw origineel diploma en een kopie van uw intern Russisch paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft omdat u bij uw vrouw wil zijn. U verklaart ook dat u in Dagestan af en toe gecontroleerd werd op uw identiteit omdat u van Tsjetsjeense origine bent; éénmaal werd u daarom na een aanslag zelfs meegenomen naar het politiekantoor van de zesde afdeling in Khassavyurt (CGVS p. 7-8 & p. 9). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ongegrond is.

Om te beginnen verklaart u dat uw paspoort af en toe gecontroleerd werd door de politie – volgens uw eigen verklaringen zijn dit echter geen serieuze problemen. Als u gezegd wordt dat het in uw regio (i.e. Dagestan) vaak gebeurt dat de identiteit van mensen gecontroleerd wordt, verklaart u dat dat vooral gebeurt bij mensen van Tsjetsjeense origine zoals u, maar dat u verder geen problemen ondervond bij dat louter controleren van uw paspoort (CGVS p. 9). Hieromtrent dient gewezen te worden op het volgende. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Verder verklaart u dat u bij één identiteitscontrole ook naar het politiekantoor van Khassavyurt werd meegenomen voor ondervraging. Dat gebeurde in 2009 (wanneer precies weet u niet) toen u toevallig in de buurt was na een bomaanslag tegen twee winkels. Volgens uw verklaringen werd u tijdens uw ondervraging beleefd maar streng behandeld en nadat ze u gewoon een paar vragen stelden mocht u na een half uur weer gaan (CGVS p. 7-9). Dat u omwille hiervan vervolging te vrezen zou hebben vanwege de autoriteiten van uw land zoals u beweert, blijkt echter allerminst omwille van de volgende redenen.

Ten eerste blijkt dat u zich na deze ondervraging op het politiekantoor in 2009 nog meermaals tot de autoriteiten van uw land gewend heeft. Zo kreeg u op 2 augustus 2011 persoonlijk een intern Russisch paspoort uitgereikt op de paspoortdienst van Khassavyurt waarbij u geen problemen ondervond (CGVS p. 5 + document 1 in administratief dossier). In datzelfde jaar (2011) kreeg u volgens uw verklaringen ook een internationaal reispaspoort uitgereikt, volgens de normale procedure en zonder

daarbij problemen ondervonden te hebben (CGVS p. 5). Op 12 juli 2011 trouwde u officieel met I.(...) G.(...). Daartoe moest u verschillende documenten ondertekenen op het kantoor van uw gemeente en moest u uw paspoort afgeven om daarin uw huwelijk met behulp van een stempel te laten registreren. Daarbij ondervond u naar eigen zeggen geen problemen (CGVS p. 2-3 + document 2 in administratief dossier). Welnu, aangezien u zich – ondanks de identiteitscontroles die u kreeg van de politie – nog herhaaldelijk tot de autoriteiten van uw land begaf om een intern en internationaal paspoort op te halen en om uw huwelijk te registreren zonder daarbij problemen te ondervinden, kan in uw hoofde allerminst besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege diezelfde autoriteiten.

Ten tweede verklaart u dat u van uw land (Moskou) naar Wit-Rusland (Brest) ging met de trein. Aan die grens werd uw internationaal paspoort gecontroleerd. Aangezien u daarbij geen problemen ondervond (CGVS p. 6-7), wordt zo opnieuw aangetoond dat de door u geuite vrees ongegrond is.

Ten derde verklaart u op de vraag waarom u pas eind 2011 uit uw land vertrok als uw ondervraging door de politie al dateert van 2009, dat u toen nog niet getrouwd was en u eerst uw studies wou afmaken (CGVS p. 9). Het feit dat u pas ruim twee jaar na dit incident besloot uw land te verlaten, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade in ernstige mate. Uw verklaring hiervoor (i.e. het feit dat u nog niet getrouwd was en u eerst uw studies wou afwerken) is in dit opzicht weinig overtuigend te noemen.

Ten derde blijkt ook uit uw gedrag nadat u uw land verlaten had, dat er grote vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw nood aan bescherming. U verklaarde dat u bij uw aankomst in Polen op 2 of 3 januari 2012 een asielaanvraag indiende in dat land. U heeft echter niet gewacht op het resultaat van die aanvraag maar vertrok reeds snel naar België waar u op 5 januari 2012 aankwam. Gevraagd waarom u niet wachtte op het resultaat van die aanvraag, antwoordt u 'Dat weet ik niet. Ik ben meteen naar hier gekomen. Mijn vrouw was toen al zwanger, daarom ben ik meteen naar hier gekomen' (CGVS p. 4-5).

Als u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade koestert, kan van u echter verwacht worden dat u ook het resultaat afwacht van uw asielaanvraag in het land waar u internationale bescherming had gevraagd (of dat u op zijn minst op de hoogte bent van het resultaat hiervan). Dat deed u echter niet maar ging meteen door naar België. Eenmaal aangekomen in België (i.e. op 5 januari 2012) wachtte u bovendien nog tot 15 februari 2012 om een asielaanvraag in te dienen (CGVS p. 6-7). De vaststelling dat u pas na ongeveer anderhalve maand verblijf in België besloot asiel aan te vragen, roept ernstige vragen op betreffende uw nood aan bescherming. Uw verklaring 'omdat de burgemeester [van Péruwelz] geprobeerd heeft om mijn gezinshereniging in orde te maken' (CGVS p. 7) is in deze bijzonder pover. Men hoeft immers geen andere procedures af te wachten om een asielaanvraag in te dienen met het oog op internationale bescherming tegen vervolging vanwege de autoriteiten van zijn land.

Ten vierde dient opgemerkt te worden dat u bij het indienen van uw asielaanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken op 15 februari 2012 niets vermeld heeft over de identiteitscontroles en uw ondervraging door de politie in 2009 (CGVS vragenlijst 15.02.2012 p. 2-3, vraag 3.1 & 3.5). Als u hierover om uitleg gevraagd wordt, antwoordt u 'dat werd mij niet gevraagd. Men vroeg of ik problemen onderweg had'. Als u gezegd wordt dat u nochtans omstandig vertelde over uw schoonfamilie in Dagestan maar niets over uzelf en dat u dat verslag ondertekend heeft ter goedkeuring, verklaart u 'Misschien heb ik de vraag niet begrepen, ik heb het verkeerd verstaan misschien. Toen het me thuis vertaald werd, heb ik het pas begrepen'. Als u daarop gevraagd wordt waarom u dan aan het begin van het gehoor op het CGVS verklaarde dat u alle elementen voor uw vertrek verteld heeft tijdens uw interview op DVZ, verklaart u 'Mocht ik er serieuze problemen hebben, bijvoorbeeld een strafblad of zo, dan zou ik dat wel verteld hebben' (CGVS p. 9). Deze verkeringen rechtvaardigen allerminst waarom u op DVZ niets verteld heeft over de identiteitscontroles en de ondervraging; volgens u nochtans één van de redenen waarom u asiel aanvraagt (CGVS p. 9). Van een asielzoeker mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, ondermijnt volledig de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

Daarnaast verklaart u dat u naar België bent gekomen omdat u bij uw vrouw wil blijven (CGVS p. 7). Het loutere feit dat u bij uw vrouw wil zijn, wat weliswaar begrijpelijk is, wijst echter op geen enkele manier op een daad van (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van de subsidiaire bescherming in uw land. Ik vestig in dit verband graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van gezinshereniging.

Uw vrouw was met haar gezin reeds in 2001 naar België gekomen waar haar ouders een asielaanvraag indienden. Waarom zij deze asielaanvraag indienden, weet u niet (CGVS p. 4). Meer nog, u verklaart dat uw asielaanvraag niets te maken heeft met de asielaanvraag van uw vrouw en haar gezin (CGVS p. 9-10). Volledigheidshalve dient bijgevolg enkel vermeld te worden dat er in hoofde van uw schoonvader C.(...) G.(...) (O.V. 5.072.063) en uw schoonmoeder K.(...) K.(...) (O.V. 5.072.063) – uw vrouw I.(...) G.(...) (O.V. 5.072.063) en uw schoonbroer R.(...) G.(...) (O.V. 5.072.063) waren op het moment van de asielaanvraag van uw schoonouders minderjarig – door het Commissariaat-generaal op 3 december 2001 overgegaan werd tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf; het beroep hiertegen werd door de Raad van State op 22 januari 2004 verworpen. Uw schoonouders dienden een tweede asielaanvraag in waartoe door het Commissariaat-generaal op 31 mei 2006 opnieuw overgegaan werd tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf; ook deze keer werd het beroep hiertegen door de Raad van State verworpen op 7 juni 2010. Ondertussen had enkel uw schoonvader nog een derde asielaanvraag ingediend waartoe door het Commissariaat-generaal op 25 juni 2009 werd overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus; een beslissing die op 28 oktober 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd.

Gelet op bovenstaande elementen, dient geconcludeerd dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld. De documenten die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw diploma en uw intern Russisch paspoort bevatten immers louter informatie over uw identiteit, echtelijke staat en opleiding, die hier niet betwist wordt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn weigeringsbeslissing steunt op de aanname dat de loutere controle en ondervraging door de politie geen bedreiging vormen voor verzoeker. Er werden volgens verzoeker nochtans een aantal zaken aangehaald in zijn voordeel, waarbij hij citeert uit een beslissing die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt en die hij aanvult met een aantal rapporten van mensenrechtenorganisaties over de situatie in Tsjetsjenië. Verzoeker wijst erop dat uit de inhoud van de geciteerde beslissing in samenlezing met de rapporten blijkt dat het voor hem niet veilig is om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat de commissaris-generaal in zijn beslissing aan deze

feiten voorbijgaat door hiermee geen rekening te houden en hieromtrent niet te motiveren. Verder oppert verzoeker dat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal waarheidsgetrouw heeft geantwoord. Hierbij stipt verzoeker aan dat de verwerende partij in de beslissing zelf aanhaalt dat illegale arrestaties, vasthoudingen en ontvoeringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen een algemeen gekend fenomeen zijn. Verder houdt verzoeker een theoretisch betoog over het bewijs van de vervolging waarbij hij aanstipt dat zijn verklaringen overeenstemmen met de algemeen beschikbare info waardoor hij op afdoende wijze het bewijs van vervolging heeft geleverd.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming citeert verzoeker artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt hij dat in de beslissing enkel de weigering op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt gemotiveerd, maar nergens een motivering kan worden teruggevonden voor punt b), terwijl hij wel degelijk een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert omwille van een onrechtmatige arrestatie door de politie. Er dient volgens verzoeker te worden aangenomen dat hij *“een reële vrees op ernstige schade”* heeft. Verzoeker besluit dat de motiveringsplicht geschonden werd omdat de commissaris-generaal zijn beslissing louter op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet baseert.

2.2. Het door verzoeker aangevoerde artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

2.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat de paspoortcontroles waaraan verzoeker onderworpen werd niet als een ernstig probleem worden beschouwd. Ook de ondervraging waaraan verzoeker in 2009 werd onderworpen, kan volgens de bestreden beslissing niet als vervolging worden beschouwd omdat verzoeker zich nadien nog meermaals tot de autoriteiten van zijn land heeft gewend, aangezien hij in 2011 zowel een intern als een internationaal reispaspoort kreeg uitgereikt en zijn huwelijk liet registreren. In de bestreden beslissing wordt vervolgens ook gewezen op de paspoortcontrole waaraan verzoeker onderworpen werd bij zijn treinreis van Moskou naar Brest, waarbij hij geen problemen ondervond en op het feit dat verzoeker pas twee jaar na zijn ondervraging door de politie in 2009 besloot om zijn land te verlaten. Ten derde plaatst de commissaris-generaal vraagtekens bij het gedrag van verzoeker nadat hij zijn land van herkomst had verlaten omdat hij het resultaat van zijn asielaanvraag in Polen van 2 of 3 januari 2012 niet afwachtte, maar naar België doorreisde waar zijn echtgenote zwanger was en hier nog wachtte tot 15 februari 2012 wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen. Ten vierde wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat verzoeker de identiteitscontroles en de ondervraging door de politie in 2009 niet had vermeld tijdens zijn eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tevens stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker in wezen naar België gekomen is om bij zijn vrouw te zijn, waarvoor de commissaris-generaal verwijst naar de geëigende procedure inzake gezinshereniging en hierbij vermeldt dat de asielaanvragen van zijn echtgenote en haar familie werden afgewezen. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, gesteld dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er slechts sprake is van vervolging in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van

de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een *“minimum level of severity”* bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Waar verzoeker meent dat de controles en de ondervraging waaraan hij werd onderworpen onterecht niet als onvoldoende ernstig werden afgedaan, merkt de Raad op dat verzoeker zelf ter gelegenheid van zijn gehoor deze problemen sterk relativerde door te verklaren dat hij buiten de ondervraging in 2009, die gewoon en beleefd zou zijn verlopen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 22 maart 2012, p. 8) geen serieuze problemen had en dat de identiteitscontroles bij hen vaak voorkwamen (Ibid., p. 9). Bovendien werd vastgesteld dat verzoeker ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van deze ondervraging en bovendien uitdrukkelijk aangaf dat hij geen vrees had (stuk 10, vragenlijst DVZ 15 februari 2012, p. 2-3). Bijgevolg kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging koesterde of reëel risico op ernstige schade liep.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal elementen in zijn voordeel meent te kunnen puren uit een beslissing die niet in zijn hoofde werd genomen (verzoekschrift, bijlage 2). Uiteraard kan verzoeker geen motiveringsgebrek afleiden uit een verwijzing naar een andere beslissing die overigens een asielzoeker uit Tsjetsjenië betreft, terwijl verzoeker afkomstig is uit Dagestan en waarin bovendien uitdrukkelijk wordt gesteld dat voor etnische Tsjetsjenen een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. Er dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat daarin kan gelezen worden dat illegale arrestaties, vasthoudingen en ontvoeringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen een algemeen gekend fenomeen zijn. Een verwijzing naar een artikel over machtsmisbruik door de politie in de Russische Federatie en een interview met een Russische journaliste (verzoekschrift, bijlage 3) volstaat tenslotte evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bijgevolg kan de commissaris-generaal niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de elementen die in het verzoekschrift zijn opgesomd.

2.6. Door het gebrek aan ernst van zijn problemen, het feit dat verzoeker verklaarde dat hij naar België kwam om zijn vrouw te vervoegen (stuk 10, vragenlijst DVZ 15 februari 2012, p. 3) en het laattijdig karakter van zijn asielaanvraag, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten tot het ongegrond karakter van zijn asielaanvraag. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij een motiveringsgebrek meent te ontwaren omdat de beslissing enkel op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet gestoeld zou zijn. Verzoeker brengt overigens niets in tegen de beoordeling van de actuele situatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waardoor de Raad deze overwegingen overneemt en tot de zijne maakt.

2.7. Er werd geen schending van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN